

Vei accepta dragostea Mea?

de Willy Torresin (Brazilia)

Am crescut într-o familie religioasă. Deși părinții noștri ne duceau la biserică în fiecare duminică, familia noastră era departe de a fi „normală”. Tatăl meu avea o problemă serioasă cu băutura, așa că pierdea serviciu după serviciu. Mama mea încerca să compenseze muncind în afara casei ca să ne asigure traiul, și de asemenea încercând să împlinească atât rolul tatălui, cât și al mamei. Cumva în acei ani de început ai vieții mele, am primit mesajul că trebuia să fiu bun ca să fiu iubit și acceptat. Aveam de asemenea o stimă de sine foarte scăzută, astfel încât am încercat foarte tare să fiu un fiu bun ca să fiu iubit și acceptat de părinții mei, în special de tatăl meu. Cumva am simțit că în familia noastră dragostea era condiționată de comportamentul și performanța mea. Credeam că voi fi iubit de părinții mei, de alți oameni și de Dumnezeu, dacă mă purtam cum trebuie. Altfel, nu voi fi iubit și acceptat. Când mergeam la biserică în zilele de duminică, mi se spunea că Dumnezeu mă va iubi dacă nu voi păcătuī. Pur și simplu am transferat asupra lui Dumnezeu aceeași acceptare bazată pe performanță, pe care o învățasem de la oamenii din jurul meu.

În anii adolescenței am simțit că ceva nu era în ordine cu mine, ceva care avea de-a face cu sexualitatea mea, dar nu știam ce este. Pe vremea aceea nimeni nu vorbea deschis despre sexualitate. Mesajul implicit era că orice avea de-a face cu sexul era greșit și păcătos. Acea impresie negativă a fost întărită când o femeie adultă m-a molestată sexual când aveam 5 sau 6 ani. În plus, nu exista absolut nicio formă de educație sexuală pe vremea aceea. Când am întrebat-o pe mama cum m-am născut, mi-a spus că Dumnezeu “plantase o sămânță” înăuntrul ei, și așa am apărut eu. Nu mi-a venit niciodată în minte să o întreb cum făcuse Dumnezeu aceasta, totuși!

Când aveam cam 14 sau 15 ani, m-am refugiat din mediul meu familial zbuciumat în religie. Am devenit din ce în ce mai implicat în activitățile bisericii, și am încercat să petrec cât mai mult timp posibil în biserică. Dar am continuat să cred că singurul mod de a-l plăcea lui Dumnezeu era să încerc să fiu bun și să fac lucrurile corecte. Sentimentul că ceva nu era în ordine cu mine persista, dar nici măcar nu vroiam să mă gândesc ce era. Pur și simplu am preferat să dau lucrurile acelea la o parte, sperând că în cele din urmă vor dispărea.

Când am împlinit 18 ani am fost încurajat de unul dintre pastorii din biserică mea să merg la seminar și să devin

pastor. Nu eram prea sigur de aceasta, dar pentru că nu știam ce să fac cu viața mea, și deoarece căutam moduri noi de a plăcea lui Dumnezeu pentru ca El să mă iubească și să mă accepte, am hotărât că sugestia lui era lucrul potrivit de făcut.

În cele din urmă am început seminarul și am făcut niște muncă misionară, încă încercând să câștig aprobarea lui Dumnezeu. Aceasta a durat cam trei ani. Totuși, în acel timp am devenit din ce în ce mai conștient de ceva greșit în sexualitatea mea. Am început să citesc toate cărțile despre acest subiect pe care le-am putut găsi. În final am dat de o descriere a atracției față de persoane de același sex. Poate că cel mai dificil lucru din viața mea până în acel moment era să admit că mă luptam cu sentimente și dorințe homosexuale. Pe vremea aceea credeam că practica homosexuală era probabil cel mai rău păcat, și că oamenii care s-au luptat și au practicat acele lucruri vor fi complet respinși de Dumnezeu. Așa că mi-am promis mie însumi și lui Dumnezeu că nu voi face niciodată acele lucruri! De aceea am încercat din greu să stau departe de orice m-ar fi putut implica în activitatea homosexuală. Una dintre consecințele acelei atitudini a fost că nu mă apropiam de alți bărbați, nici chiar când încercau să-mi fie prieteni. Mă simțeam mai în siguranță purtându-mă ca un adevărat prieten cu fetele, sau fiind pe cont propriu, cum am făcut întotdeauna în viața mea. Credeam de asemenea că dacă eram bun și mă purtam bine, acele sentimente vor dispărea în cele din urmă sau că poate vor rămâne „liniștite” și nu se vor manifesta niciodată în viața mea.

Într-o zi trei tineri au venit la mine și mi-au spus: „Suntem gay. Crezi că Dumnezeu ne poate schimba?” Deși am fost uimit de întrebarea lor, am răspuns fără emoții: „Bineînțeles, nu este nimic imposibil pentru Dumnezeu.” Dar înăuntrul meu, inima mi s-a cufundat în disperare, pentru că eram dureros de conștient că deși mă rugasem, postisem, citisem Biblia, memorasem Scriptura, făcusem tot ce putusem face ca să fiu un creștin „bun”, sentimentele și atracția mea față de bărbați creșteau, și nu se diminuau.

În final am părăsit lucrarea misionară și m-am întors în orașul meu natal. Deși eram deziluzionat, am continuat să fac tot felul de activități în biserică, dar în inima mea mă simțeam confuz și singur. Vroiam să vorbesc cu cineva, dar mi-era teamă să nu fiu din nou respins. Așa că am continuat

marturii

să fac din lupta mea un secret. Într-o zi am fost la o conferință misionară, și la acea conferință, în mod ironic, am avut prima mea întâlnire homosexuală cu un alt student la seminar. După aceea m-am simțit îngrozitor, și mi-a fost cumplit de frică de pedeapsa lui Dumnezeu. Sentimentele de vină mă paralizau, și mi-am promis să nu mai fac niciodată așa ceva.

Deși am continuat să fac toată lucrarea creștină pe care o făcusem înainte, în mine s-a schimbat ceva. Ajunsesem în punctul în care eram obosit să fac promisiuni pe care nu le puteam respecta. Pe lângă aceasta, acum vroiam mai mult din ceea ce experimentasem cu acel student la seminar. Deși partea sexuală nu fusese cea mai importantă pentru mine, vroiam să fiu din nou îmbrățișat și să mi se spună că sunt iubit. Eram infometat de mai multă afecțiune și de implicare emoțională cu un bărbat.

Într-o zi am hotărât să mă duc la un bar gay. Încă pot să-mi amintesc cât de liber mă simțeam! A fost prima dată în viața mea când am putut să fiu eu însumi și să nu mă ascund în spatele unei măști! Am simțit că găsisem cerul pe pământ! Din acea zi am încetat pur și simplu să merg la biserică, și toate activitățile în care fusesem implicat până atunci. Uneori mă simțeam neliniștit în interior, dar mă asiguram să am întotdeauna prieteni în jur. Băutura m-a ajutat să liniștesc senzația de disconfort din interiorul meu.

Eram supărat pe Dumnezeu. Eram obosit să încerc să mulțumesc pe Cineva pe care în mod evident nu-L puteam mulțumi, așa că pur și simplu am renunțat să o fac!

Toată acea „devoțiune” și dorință de a sluji lui Dumnezeu s-a transformat încetul cu încetul în răzvrătire și mânie. Credeam că am înfăptuit păcatul „de neiertat”, că nu exista speranță pentru mine.

Uneori îmi „lipsea” Dumnezeu. Și din când în când am încercat să găesc o nouă biserică și să simt că mă potrivesc acolo. Aceasta s-a întâmplat de trei sau patru ori. Dar întotdeauna am făcut din lupta mea un secret, așa încât ori de câte ori homosexualitatea ieșea la suprafață, plecam din nou cu rușine și amărăciune. Până ce am renunțat complet. Am înțeles că nu era posibil să găesc calea înapoi spre Dumnezeu.

Mi-am petrecut cu totul cam 15 ani din viață încercând să găesc scop și înțeles într-o relație cu un bărbat. Cu toate acestea, după câteva relații de durată, am înțeles că nu ajung nicăieri. Am înțeles de asemenea că nu mai vroiam și nu mai credeam într-o relație de durată sau într-o „căsătorie” cu un bărbat. Am devenit din ce în ce mai frustrat și deprimat. Atunci a început Dumnezeu să-mi vorbească.

„Te iubesc.” Cuvintele erau foarte clare, dar nu aveam idee de unde veneau. Din mintea mea? Deși bănuiam de unde erau aceste cuvinte, nu puteam crede că de la Dumnezeu. Eram atât de cufundat în păcat... Cum putea să mă iubească Dumnezeu?

Dar din când în când, în mod neașteptat, azeam din nou: „Te iubesc, fiule, și am atât de multe pentru tine...”

Într-o sâmbătă după-amiază eram afară din casă, spălându-mi mașina, când am auzit din nou acea voce. M-am enervat atât de tare! Îmi amintesc că am aruncat găleata de apă pe care o țineam în mână și că m-am năpustit în casă și jos în pivniță unde puteam fi singur. Am strigat la Dumnezeu, spunând: „Nu ai nimic altceva de făcut? Lasă-mă în pace! Încetează să-mi mai faci asta! Nu Te pot sluji! Am încercat tot ce am putut ca să fac lucrurile care vroiai să le fac, dar am dat greș! De ce nu mă lași în pace? Tu m-ai făcut așa, nu? Nu ești fericit? Lasă-mă în pace!”

Când strigam la Dumnezeu (și am folosit un limbaj dur!), m-am gândit că Dumnezeu va deschide pământul sub picioarele mele și mă va trimite direct în iad! Dar iată ce am auzit: „Ai terminat?” Dar nu mai aveam ce să spun. Iar Dumnezeu a continuat, spunând: „Crezi că ai ceva ce nu am Eu? Crezi că este ceva ce poți face tu și Eu nu pot face? Crezi că am nevoie de banii tăi? Sau de timpul tău? Sau chiar de munca ta? Crezi că am nevoie de tine în vreun fel? Și când ți-am cerut Eu să faci toate acele lucruri?” Am fost uimit. „Dar Dumnezeule, întotdeauna am auzit oamenii din biserică spunându-mi că asta ar trebui să fac...” Am fost întrerupt: „De ce nu M-ai întrebat niciodată ce vroiam cu adevărat de la tine?” Nu aveam un răspuns. Era adevărat. Nu L-am întrebat niciodată pe Dumnezeu ce vroia. Întotdeauna am presupus că oamenii din jurul meu știau ce aveam de făcut, așa că am continuat doar să fac acele lucruri. Nu mai eram supărat, dar acum mă simțeam atât de pierdut și confuz. Cu toate acestea aveam nevoie să continui conversația.

„Dumnezeule, ce vrei atunci de la mine?”

„Vreau inima ta.”

„Pentru ce vrei inima mea? Este atât de murdară! Este plină de păcat. Și mai rău, de păcate pe care le iubesc, care au devenit parte din viața mea. Ce vei face Tu cu aceasta inimă murdară a mea?”

„Voi turna viața Mea în ea!”

„Dar de ce? Nu înțeleg.”

„Pentru că pentru aceasta te-am făcut – ca să torn viața Mea în tine!”

„Dar de ce?”

marturii

„Pentru că Eu te-am făcut, și pentru că te iubesc! Vei accepta dragostea Mea?”

Cumva am simțit că era adevărat, că Dumnezeu mă iubea chiar așa cum eram. Și nu l-am mai putut rezista. N-am mai putut îndepărta această dragoste copleșitoare. Și apoi plângeam fără să mă pot controla și nu mai puteam sta în picioare. Am căzut în genunchi, mi-am deschis mâinile și am spus: „Da, Doamne! Accept dragostea Ta! Nu înțeleg de ce vrei să mă iubești, dar nu mai pot trăi fără dragostea Ta! Dar nu-ți pot promite nimic. Nu-ți pot promite că mă voi lăsa de homosexualitate, sau că voi renunța la iubitul meu...”

„Primește doar dragostea Mea pentru tine! Nu-ți cer să-Mi promiți nimic, doar să accepți dragostea Mea.”

Și apoi s-a întâmplat. Am fost literalmente copleșit de dragostea lui Dumnezeu. De fapt nu cred că este posibil de explicat ce s-a întâmplat. Tot ce pot spune este că ea se revărsa! Îl iubeam pe Dumnezeu într-un mod în care n-am visat niciodată că ar fi posibil, și nu avea nimic de-a face cu ceva ce aș fi putut oferi în schimb. Era numai dragostea necondiționată a lui Dumnezeu care se revărsa. Nu-mi venea să cred! Era mai presus de orice visasem vreodată, sau de orice experimentasem vreodată înainte. Cum putea Dumnezeu să mă iubească atât de mult? Dar L-AM LĂSAT DOAR SĂ MĂ IUBEASCĂ. Pentru prima dată viața mea avea un scop – avea sens! Aceasta este! Mi-am spus mie însumi, pentru acesta am fost creat, ca să experimentez această dragoste, acest Dumnezeu copleșitor! La început am simțit că este prea bine ca să fie adevărat! Dar în cele din urmă acest sentiment a fost înlocuit de un altul: „Este ATÂT de bine și ESTE adevărat!”

Aceasta a continuat câteva zile, și m-am temut că în final va dispărea, și că lucrurile vor fi la fel. Cred că aspectul emoțional s-a diminuat, dar experiența dragostei lui Dumnezeu, nu.

Ce am experimentat atunci a fost că tocmai lucrul pe care îl căutasem în homosexualitate în toți acei ani, ajunsese la mine, deși atunci nu știam ce este. Ceea ce am văzut întâmplându-se după acea experiență a dragostei lui Dumnezeu a fost că am început să-l cer lui Dumnezeu să îndepărteze orice din inima mea care mă oprea să ajung a-L cunosc mai bine. Exista o dorință nouă în inima mea, o dorință nu numai de a-L cunoaște pe Dumnezeu, ci de a Fi ca El. Dragostea lui Dumnezeu a produs o dorință în mine de a fi ca El. Nu mai vroiam nimic care să mă oprească de la a-L cunoaște mai bine. Cu alte cuvinte, am găsit în Dumnezeu ceea ce căutam în practicarea homosexualității. Deci nu mai aveam nevoie să caut nimic în homosexualitate. Își pierduse atractivitatea pentru mine. Eu am fost cel care am luat inițiativa de a pune capăt relației în care eram. Eu am fost cel care l-am cerut lui Dumnezeu să îndepărteze din viața mea

nu numai identitatea și practicile homosexuale, ci și dependențele mele sexuale. Nu vroiam ca ceva să mă țină departe de noua mea relație cu Dumnezeu.

Și când aceasta a început să se întâmple, am descoperit de asemenea că dragostea și harul lui Dumnezeu erau disponibile pentru mine când învățam să umblu în această viață nouă, pas cu pas, și zi după zi.

Au trecut câțiva ani de când s-au întâmplat aceste lucruri în viața mea. Am învățat să răspund durerii rănilor mele în moduri non-sexuale. Am fost de asemenea vindecată de multe din aceste răni. Am învățat de și să mă întorc către Dumnezeu când sunt ispitit, și să mă încred în El pentru toate nevoile mele.

Această experiență a creat în inima mea o dorință de a împărtăși această dragoste cu întreaga lume! Simt că este prea bună ca să o țin numai pentru mine însumi – simt că lumea are nevoie să-L cunoască pe Dumnezeul care ne iubește pe fiecare dintre noi într-un mod atât de special și de transformator! Mă simt obligat să-i las pe alții să cunoască faptul că Dumnezeu îi iubește, și că a făcut tot ce trebuia să fie făcut ca să-i aducă înapoi la El!

Aceasta este ceea ce vreau să fac cu restul vieții mele. Să vestesc Evanghelia dragostei și harului lui Dumnezeu oricui dorește să asculte, în special celor care se simt și ei prinși în cursa homosexualității, cum am fost eu. Și ei au nevoie să experimenteze că nu există păcat pe care Dumnezeu să nu-l poată ierta, și că nu există dependență pe care El să nu o poată zdrobi. Ei au nevoie să știe că Dumnezeu este adevăratul lubit al sufletelor lor!